

tion som ekstraordinær. Med andre Ord, man vil lidt efter lidt komme til at undergrave Grundlaget for Ejendomsretten og derigennem for hele den formueretlige Ordning.

Den ærede Minister paaberaabte sig saa, at Boligkommissionen havde indstillet en saadan Ordning. Jeg har ikke Adgang til det Materiale, som har foreligget for Boligkommissionen, saa jeg kan i alt Fald for Øjeblikket ikke udtale mig bestemt derom. Men naturligvis maa jeg for mig hævde min Ret til at have en Mening, som afviger fra Boligkommissionens, og jeg maa gøre det saa meget mere, som jeg er et af de ganske faa Medlemmer af dette høje Ting, som ikke er repræsenteret i Boligkommissionen. Ærede Medlemmer vil nemlig erindre, at de øvrige Dele af Landet blev repræsenteret, kun Frederiksberg ikke. København fik Indstillingsret, Købstadforeningen fik Indstillingsret, og Landet blev endogsaa saa liberalt behandlet, at der blev givet Indstillingsret til to Pladser: en for de samvirkende Sogneraadforeninger og en anden for Landdistrikter med bymæssig Bebyggelse. Frederiksberg Kommune alene fik ingen Indstillingsret. Jeg er altsaa ganske urepræsenteret i Boligkommissionen og har derfor saa meget mere Ret til at hævde en anden Mening end den, Kommissionen har.

Hvad dernæst angaar § 15, sagde den højtærede Minister, at det, der her var Tale om, jo ikke var en Beskyttelse for de offentlige Myndigheder, men en Beskyttelse for Publikum. Men det er jo ikke andet end en Omskrivning af det almindeligt anerkendte, som gælder ogsaa i alle andre Tilfælde: at offentlige Myndigheder er ikke til for deres egen Skyld, men for Publikums, for Befolkningens Skyld. Det rokker imidlertid ikke ved den Sætning, som jeg har opstillet: at naar offentlige Myndigheder indlader sig i private Kontraktforhold med Landets Borgere, saa bør disse Borgere kunne gaa ud fra, at det private Kontraktforhold ogsaa bliver det samme, som hvis de havde sluttet Kontrakt med en anden Privatmand; og det er urigtigt og utilbørligt fra Statens Side at rokke derved og for sig at hævde en anden Stilling i Kontraktforhold end den, man vil indrømme private Folk i en ganske tilsvarende Situation. Nej, den Vej, Staten har at gaa, hvis den ikke kan komme igennem med de almindelige Kontraksregler, er Ekspropriation. Og det er jo ikke nødvendigt, som den højtærede Minister sagde, at ekspropriere det samlede store Hus, hvor ved-

kommende Statsmyndighed hidtil maaske har haft et Par Værelser. Man kan jo dog i de allerfleste Tilfælde og vel i alle Tilfælde flytte lidt bort, man kan ekspropriere et eller andet lille Hus eller ekspropriere en eller anden Grund, hvor man kan opføre en Barak. Der er utvivlsomt mange Veje, man kan gaa, ogsaa rent bortset fra, at naar vedkommende Statsmyndighed vil betale den Leje, som andre vil betale, og man kan sikre Ejeren, at der ikke sker særlige Indgreb i hans Ret som dem, der her er Tale om, saa vil vel ogsaa nok Statsmyndigheden være saa god en Lejer, at den vel endog vil have en Favør fremfor andre med Hensyn til at skaffe sig Lejlighed.

Indenrigsministeren (Rode): Det kunde naturligvis ikke falde mig ind at bestride det ærede Medlems Ret til at fremsætte sine Anskuelse, tværtimod; men jeg har kun fge overfor den Autoritet, som det ærede Medlem har for sin Anskuelse indenfor sit Parti, fundet det rigtigt at gøre disse Medlemmer opmærksom paa, at særdeles konservative Mænd, valgte af saadanne Sammenslutninger, som de ærede Medlemmer har stor Respekt for, har ment, at der i dette Forhold var noget at rette. Naar det ærede Medlem beklagede sig over, at Frederiksberg ikke var repræsenteret i Boligkommissionen, saa tillader jeg mig at gøre opmærksom paa, at jeg den Gang i Anledning af et fremsat Ønske lovede, at der nok skulde sikres Kommissionen Kendskab til frederiksbergske Forhold, og hævdede, at det vilde være meget vanskeligt at forsvare overfor de andre store Byer her i Landet, om Frederiksberg fik en særlig Repræsentant, naar de ikke fik det. Og det er jo saa langt fra, at Frederiksberg ikke er repræsenteret, som baade en frederiksbergske Bestillingsmand og ogsaa en Kollega af det ærede Medlem i Frederiksberg Kommunalbestyrelse har Sæde i Kommissionen, medens der f. Eks. fra Odense ikke er nogen i denne Kommission.

Med Hensyn til de sidste Betragtninger over Statsmyndighedernes Lokaler afkræftede de jo i ingen Henseende, hvad jeg fremførte, nemlig at det, man tilsigtede her, var at beskytte Publikums berettigede Interesser og slet ikke — saaledes som man maatte faa Indtrykket af efter det ærede Medlems første Tale — en Behagelighed for vedkommende Statsmyndigheds Personale. Naar det ærede Medlem sagde, at det offentlige vilde jo altid være saa gode Lejere, saa gode Kunder, at naar de var